

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **V. L.**, zastoupeného JUDr. Ing. Ivanem Rottem, advokátem v Brně, Křížová 96/18, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 29. 4. 2011, čj. 4055/11-1100-505275 a čj. 4054/11-1100-505275, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 10. 2012, čj. 15 Af 60/2011 - 68,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobce podal dne 10. 11. 2010 k Finančnímu úřadu v Žatci dva návrhy na obnovu řízení: návrh na obnovu řízení ve věci stanovení jeho daňové povinnosti za rok 2002 (návrh č. 1) a návrh na obnovu řízení ve věci stanovení jeho daňové povinnosti za rok 2003 (návrh č. 2). Finanční úřad v Žatci postoupil oba návrhy Finančnímu ředitelství v Ústí nad Labem k rozhodnutí.

[2] Finanční ředitelství v Ústí nad Labem zamítlo žalobcův návrh č. 1 rozhodnutím ze dne 29. 4. 2011, čj. 4054/11-1100/505275 a žalobcův návrh č. 2 rozhodnutím ze dne 29. 4. 2011, čj. 4055/11-1100-505275. Žalobce podal návrh v obou případech až po uplynutí objektivní lhůty pro stanovení daně podle § 54 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Nedodržení lhůty nemohl zhojit ani zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), který nabyl účinnosti 1. 1. 2011. Nebyla totiž zachována rovněž objektivní lhůta podle § 117 a násl. daňového řádu. Obě rozhodnutí obsahují poučení, že se žalobce může proti těmto rozhodnutím odvolat ve lhůtě 30 dní ode dne jejich doručení.

[3] V souvislosti s nabytím účinnosti zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, stávající finanční ředitelství zanikla ke dni 1. 1. 2013. V rámci nedokončených řízení ve správním soudnictví se dnem 1. 1. 2013 jejich nástupcem stalo Odvolací finanční ředitelství.

II.

[4] Žalobce podal proti oběma rozhodnutím žalovaného dne 19. 7. 2011 dvě samostatné správní žaloby ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), ve kterých namítl nesprávnost rozhodnutí zejména z důvodu, že žalovaný neprovedl žalobcem navrhané důkazy.

[5] Krajský soud spojil obě žaloby ke společnému projednání a odmítl je usnesením ze dne 17. 10. 2012, čj. 15 Af 60/2011 - 68. Svě rozhodnutí zdůvodnil tím, že proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na povolení obnovy řízení je přípustný řádný opravný prostředek – odvolání podle § 109 daňového řádu. Žalobce však nepodal odvolání a nevyčerpал tak řádné opravné prostředky ve správním řízení. Krajský soud konstatoval nepřipustnost žaloby podle § 68 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 5 s. ř. s.

III.

[6] Žalobce (stěžovatel) podal proti usnesení krajského soudu kasační stížnost, kterou podřadil pod zákonný důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Namítl, že krajský soud rozhodl o odmítnutí žalob v rozporu se zákonem. Žalobce vyčerpал řádné opravné prostředky ve správním řízení, protože podal dne 7. 6. 2011 prostřednictvím své daňové poradkyně odvolání proti oběma rozhodnutím. Žalobce připojil ke kasační stížnosti obě odvolání a kopii poštovní stvrzenky a navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil usnesení krajského soudu.

IV.

[7] Žalovaný uvedl ve vyjádření ke kasační stížnosti, že se zcela ztotožňuje s názorem krajského soudu. Řádný opravný prostředek byl proti žalobou napadenému rozhodnutí přípustný, ale žalobce jej nevyužil. Stěžovatel netvrdil ani v jedné ze správních žalob, že podal odvolání proti rozhodnutím žalovaného. Využitím řádných opravných prostředků argumentoval poprvé až v kasační stížnosti. Žalovaný shrnul, že nenalezl pro argumentaci stěžovatele oporu ani v zákonné úpravě, ani ve správním spise, a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval, zda řízení před krajským soudem nebylo zmatečné (§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.), nebylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, zda soudní rozhodnutí bylo přezkoumatelné

[§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] či zda rozhodnutí správního orgánu nebylo nicotné. To nezjistil, a proto přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v rozsahu a v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Žalobce formálně uplatnil v kasační stížnosti důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Ve skutečnosti však opřel kasační stížnost o důvod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť namítl nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo zastavení řízení. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[9] Žalobce namítl nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, zda stěžovatel vyčerpal řádné opravné prostředky ve správním řízení.

[10] Nejvyšší správní soud opakovaně uvedl ve svých rozhodnutích, že podmínku vyčerpání řádných opravných prostředků nelze splnit pouhým podáním řádného opravného prostředku. Žalobce je povinen vyčkat správního rozhodnutí o opravném prostředku a případnou správní žalobu podat až proti tomuto rozhodnutí. Opačný postup je nemyslitelný, neboť by byl v přímém rozporu se zásadou subsidiarity soudního přezkumu správních rozhodnutí. Tomu odpovídá i skutečnost, že podání řádného opravného prostředku ve správním řízení má pravidelně odkladný účinek. Rozhodnutí, proti kterému žalobce podal odvolání, tak nenabývá právní moci a nemůže zasahovat do žalobcovy právní sféry.

[11] Žalobce postavil svou kasační stížnost na tvrzení, že podal řádně a včas odvolání proti oběma napadeným rozhodnutím žalovaného, a z toho důvodu byly jeho správní žaloby přípustné. Žalovaný popřel toto tvrzení s poukazem na správní spis, který neobsahoval žádné tvrzené odvolání. K tomu lze konstatovat, že správní spis skutečně neobsahuje odvolání stěžovatele proti oběma rozhodnutím. Z kopie potvrzení České pošty č. 03 ze dne 7. 6. 2011, předloženého spolu s kasační stížností, nelze učinit bezpečný závěr, že stěžovatel skutečně odeslal odvolání proti prvostupňovým rozhodnutím. Jde totiž o stvrzenku týkající se „běžné“ zásilky, která nebyla zasílána doporučeně a není na ní uveden ani odesílatel ani adresát konkrétního podání. Nesporné však je, že žalobce napadl správními žalobami rozhodnutí správního orgánu, který rozhodoval o návrhu na povolení obnovy v I. stupni, aniž případně vyčkal rozhodnutí odvolacího správního orgánu o odvoláních, jestliže je skutečně podal. Krajský soud proto rozhodl správně, pokud odmítl obě žaloby jako nepřípustné podle § 68 písm. a) s. ř. s.

[12] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady řízení o kasační stížnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 23. července 2013

JUDr. Jan Passer
předseda senátu